

houten kasten langs de muur waren banale ansichtkaarten geprikt — heertjes met onwaarschijnlijk-gladde gezichten, die zich over meisjes heenbogen met hoge blosjes en extra-rood aangestreken monden, en ook filmsterren in badpak en gemeen-gekleurde bloemenkaarten met vergulde „Van Harte Beterschaps” erop — tusschen de bedden stonden nachtkastjes met steenen bladen, op elk kastje een witte steenen pot, onderop een witte steenen waschkom; de tafel in het midden had een zwaar, steenen blad.

Hij wilde iets zeggen, maar wist niet wat. Tenslotte kwam er alleen dwaas: „Zeg — is hier alles van steen?”

„Ja, je zou 't zoo kunnen zeggen. 't Is wel wat koud, maar praktisch,” glimlachte de patiënt.

Op het tafeltje van Ben stonden bloemen — duur moesten die zijn in deze wintertijd. Hij keek er met verwondering naar. „Van Loes,” zei Ben eenvoudig. Ze keken elkaar aan en Van Marel verwonderde zich over de koelheid in Ben's oogen. „Ze durfde niet meekomen,” zei hij gehaast. „Je weet, hoe ze tegenover deze dingen staat.” Ben maakte 'n kort, afwerend gebaar met de beenig geworden hand. „Laat maar — ik begrijp het wel. 't Is hier ook geen plaats voor haar.”

„Ik ben blij, dat je 't ook zoo voelt,” zei Van Marel dankbaar, dan schrok hij van de pijnlijke spotlach om Ben's mond.

Hij begon zijn tasch uit te pakken — wat fruit... 'n doos bonbons... „Wát — hebben ze je niet gefouilleerd?” vroeg Ben verwonderd.

„Gefouilleerd? Wat bedoel je?”

„Ach — iedere bezoeker moet laten zien, of hij geen verboden waar meebrengt; bonbons mag je hier volstrekt niet hebben. Maar ze hebben jou blijkbaar ontzien; je moet rekenen, dat zulk chic bezoek hier een zeldzaamheid is.” Hij lachte. „Geef de bonbons maar gauw hier — of nee, zet ze liever in de kast — die daar; als een zuster ze ziet, ben ik ze misschien kwijt.” Van Marel deed wat hem gevraagd was, zonder het recht te begrijpen. Dan kwam hij weer zitten, en haalde uit zijn tasch, als laatste verrassing, een pakje. 't Was een portret van Loes. Hij had zich voorgenomen, het met eenig grappig ceremonieel over te reiken, maar dat voelde hij nu als een onmogelijkheid. Zwijgend en bijna aarzelend gaf hij 't pakje over.

Ben bekeek de keurig omlijste foto enkele oogenblikken met een bijna sombere ernst. Toen zette hij hem haast onverschillig naast zich neer op het steenen tafelblad, waar hij hard neerklapte.

De vrienden zagen elkander aan. Herinneringen aan voorbije dagen, oude vriendschap en verbondenheid waarden door hen — dagen, waarin de glans was van een zorgeloos en schoon bestaan. Hoe ver leek dat weg, de tijd, vóórdát Ben ziek was geworden. En het was toch maar een half jaar geleden, dat hij naar dit Sanatorium gegaan was. Waren ze nu al vreemden voor elkaar geworden? Van Marel voelde zich haast schuldig — niemand had